

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

SAL ALS BOUS

Cardona va tancar dilluns el Corre de Bou d'enguany amb quatre contusionats lleus per l'acció d'un dels braus que va saltar a dins del *burladero* des d'on s'acostuma a citar-los de forma contínua quan apareixen a la plaça. En aquesta ocasió la bèstia va fer cas de la crida per dues vegades i va masegar els que allà es refugiaven. Uns fets que són part de la festa segons els organitzadors i que es repeteixen amb diferents graus de gravetat aquí i en els altres llocs on es fan festes de juguesques amb bous. Fins ara, el balanç general d'aquest any ha estat de deu víctimes mortals per banyades. No em mostraré a favor o en contra ni faré cap rebuig de tipus animalista per evitar que un grup rellevant de lectors als quals m'interessa adreçar-me deixin de llegir-me. És sabut que els seus promotors són en gene-

ral força refractaris a qualsevol tipus de debat, crítica i, per descomptat, censura. Només pretenc valorar el moment actual d'una de les festes més autèntiques, diferents i ancestrals de les que tenim a la Catalunya Central. De fet, només ens queda la de Cardona després que en temps força pretèrits les d'altres viles van caure en l'oblit. I de fet, en els darrers temps han passat coses molt rellevants. La més important i la que va canviar per sempre fou la prohibició de matar els bous. Es van generar grans protestes, desobediències, crides a la revolta popular i un acatament final que li ha variat l'ànima. Tot i que continuen aplegant-se amb

«Els organitzadors assumeixen que la publicitat podria fer un efecte de crida en els grups de defensa dels animals»

facilitat un miler i mig llarg d'espectadors en una plaça desmuntable convertida en taurina a tots els efectes. El Corre de Bou apareix curiosament molt poc als mitjans. No se'n fa gaire promoció. Superades les polèmiques amb les lleis que el Parlament anava promulgant en contra, sembla que els organitzadors ara tenen la determinació de fer poc soroll. Tàcticament assumeixen que la publicitat podria fer un efecte de crida en els grups de defensa dels animals i apliquen aquella vella dita que aquest és un mal que vol poc soroll. A més, els cardonins semblen feliços de convocar bàsicament els locals i els afeccionats dels petits pobles dels voltants. Els valents que són a baix s'apropen cada vegada menys a les bèsties que anys enrere. En desconec les raons però els vídeos en són una prova indiscutible. Sobretot i lògicament

quan surt algun vedell negre i d'aspecte intimidador que provoca el sospir del respectable. Hi ha els afeccionats clàssics i entrats en anys, els de «tota la vida» que es mostren com els propietaris populars de la festa, travant a vegades les ganes dels més joves per tenir més protagonisme. Passa a tot arreu. I són els que no admeten cap canvi. Com els caps de comparses d'altres llocs que no saben plegar a temps mentre pateixen de valent per portar un gegant a les espatlles o els que són objecte de l'atenció especial pels toros a l'hora de rebolcar-los. La festa ha canviat. Decau. Ha perdut misteri i sobretot ritme com a espectacle. A estones és avorrit.

«La festa ha canviat. Qualsevol temps passat fou millor sembla una divisa que sobrevola tot plegat»

Les cites reiterades als toros des de la distància i enfilats en les cordes que els posen lluny de l'abast de les bèsties arriben a ser tedioses. Qualsevol temps passat fou millor sembla una divisa que sobrevola tot plegat. Mirar Cardona amb ulls de foraster proper suggereix això. El castell amb aquella fortalesa i magnificència d'aparença eterna ho rememora, les restes de les mines de sal i els ancians robustos per anys a dins de la terra també indiquen que les coses no són com foren. El turisme industrial a la muntanya salina mai aportarà el que portava l'exploració subterrània al poble en valor econòmic. Cardona i bous. Rara avis a la Catalunya dita profunda. Només em vaig emocionar un polsim quan el matador Curro Linares va agafar un grapat de sorra i la va besar ben torero després de la seva faena. Olé!

A REVEURE!

TRIBUNA

Carles Cortina i Riu

EXPERT EN PROTOCOL

Després de 25 anys, 1 mes i 29 dies deixo el càrrec de cap de protocol del Consell Comarcal del Berguedà i m'acomiedo amb aquestes ratlles amb la satisfacció plena d'haver servit la meua comarca en una vessant absolutament inèdita que m'ha permès de col·laborar amb molts ajuntaments, entitats i institucions; i, a la vegada, ser testimoni privilegiat del que ha passat al Berguedà en aquestes dues dècades i mitja. En aquest temps he pogut organitzar actes; escriure guions; fer cartes; preparar discursos; redactar reglaments de protocol, honors i distincions; apuntar idees que servissin per resoldre conflictes; obrar com a mitjancer per establir contactes entre distintes institucions; vetllar per la forma; tenir cura del cerimonial; ser custodi de la tradició; i, sobretot, respectar la Llei com a garantia suprema de la convi-

vència.

Ja el 2007 no em va doldre gens renunciar a l'exercici com a cap de protocol de l'Ajuntament de Berga justament per no faltar a la paraula donada i contravenir –per comissió o omissió amb el jurament que havia fet en prendre possessió del càrrec. I, en tot moment, he intentat ser conseqüent amb el compromís adquirit de lleialtat i de compliment amb els preceptes legals. Una part de l'honor de tota persona rau precisament en la fermesa amb què el seu procedir és respectuós amb els altres i obra d'acord amb la seva consciència.

No he viscut mai del protocol però em dóna vida!

Crec que, en aquest dilatat espai de temps, s'ha aconseguit un reconeixement del nostre cerimonial i del nostre protocol a nivell de país, i des del Berguedà s'han apuntat solucions a dubtes protocol·laris per a d'altres latituds, tant de Catalunya com de la resta de l'Estat. Tot el protocol del Berguedà d'aquests darrers 25 anys ha quedat recollit en 140 arxivadors així com en un dietari on s'explicita tot el que s'ha fet i s'ha dit a les institucions on he servit, i amb relació al meu propi àmbit. I amb això, ja estic content!

Tanmateix, que ningú es pensi que tot ha estat un camí de roses!

«En tot moment, he intentat ser conseqüent amb el compromís adquirit de lleialtat i de compliment amb els preceptes legals»

«Una part de l'honor de tota persona rau en la fermesa amb què el seu procedir és respectuós amb els altres i obra d'acord amb la seva consciència»

Quan el 1990 em vaig brindar per portar el protocol al president d'aquell moment, em va dir que el que més els havia convençut de la meua proposta és que no els costaria ni cinc cèntims! S'havia de crear la necessitat i veure els avantatges del protocol!

Després també, en els darrers vuit anys i cada vegada que feia un escrit per aquest mitjà de comunicació, he sofert la persecució dels consellers comarcals sectoris que exigien el meu cessament al president Roca. Sort que ell –que sí que ha estat un president excepcional– tenia les idees molt clares i no va sucumbir mai a aquestes pressions.

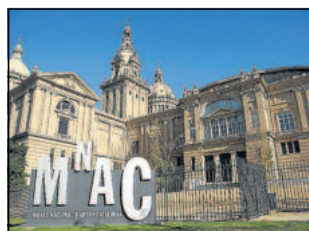
Passaré per alt les formes un xic barroeres que alguns han tingut amb mi perquè «no ofèn qui vol sinó qui pot»; i, evidentment, no és el seu cas.

En el meu entendre, el president del

Consell Comarcal no hauria de ser cap alcalde! Aquesta duplictat de càrrecs és una equivocació que suposa un perjudici per a tots els administrats perquè, i per experiència ho escric, cada vegada que en el passat s'ha produït aquesta coincidència de càrrecs en una mateixa persona sempre ha estat l'ens comarcal el que n'ha sortit perjudicat. I en canvi, quan la presidència ha recaigut en algú que, en aquells moments, només era regidor o regidora, l'acció de govern ha estat més fecunda i la gestió més fructífera amb iniciatives d'un més gran abast.

I acabo com he començat, manifestant la meua satisfacció per aquesta experiència i el meu agraïment a tothom qui m'ha fet confiança, a totes les persones amb qui he treballat i, especialment, als tècnics de les institucions on he estat perquè són, en última instància, els que contribueixen notablement a resoldre els problemes de la ciutadania.

Allà on he anat, i a cada destí que he tingut, he intentat de complir amb escrupolositat i sentit del deure amb una màxima que vaig escriure com a llegenda llatina per a l'Associació Catalana de Protocol i Relacions Institucionals: «Legem, memoriam, civis, patriamque semper fideliter servire» (Servir sempre amb fidelitat la Llei, la tradició, la ciutadania i la Pàtria).

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.

(Oferta limitada)